

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 19 32 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 400.A.5-3-0
18. marts 2014

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-427/12	<p>Europa- Kommissionen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: Artikel 80, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter annulleres for så vidt som den foreskriver vedtagelse af bestemmelser om gebyrer, der skal erlægges til Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA), ved en gennemførelsesretsakt som omhandlet i artikel 291 TEUF og ikke ved en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 290 TEUF. Virkningerne af den annullerede bestemmelse samt af enhver afgørelse, som bliver truffet på grundlag heraf, opretholdes, indtil en ny bestemmelse, der skal træde i stedet for den annullerede, træder i kraft inden for en rimelig tid — De sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p> <p>Subsidiært, for det tilfælde, at Domstolen måtte fastslå, at denne påstand om en delvis annulation ikke kan antages til realitetsbehandling: Den nævnte forordning annulleres i sin helhed. Virkningerne af den annullerede forordning samt af enhver afgørelse, som bliver truffet på grundlag heraf, opretholdes, indtil en ny lovgivning, der skal træde i stedet for den annullerede, træder i kraft inden for en rimelig tid. De sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	18.03.14
C-222/13	<p>TDC</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er direktiv 2002/221EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (herefter "Forsyningspligtdirektivet"), herunder artikel 32,</p> <p>til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at en virksomhed ikke har krav på særskilt dækning fra medlemsstaten af nettoomkostningerne ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, i det omfang</p>	MF	19.03.14

	<p>virksomhedens overskud på andre tjenester, der er omfattet af virksomhedens forsyningspligt efter direktivets kapitel II, overstiger underskuddet forbundet med varetagelsen af den supplerende obligatoriske tjeneste? 2. Er Forsyningspligtdirektivet til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at virksomheder kun har krav på dækning fra medlemsstaten af nettoomkostningerne ved varetagelse af supplerende obligatoriske tjenester, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, hvis nettoomkostningerne udgør en urimelig byrde for virksomhederne? 3. Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende, kan medlemsstaten bestemme, at der ikke foreligger en urimelig byrde ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, hvis virksomheden samlet set har opnået overskud ved varetagelsen af alle de tjenester, hvor virksomheden er pålagt forsyningspligt. herunder ved levering af de tjenester som virksomheden også ville have leveret uden pålægget om forsyningspligt? 4. Er Forsyningspligtdirektivet til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at en udpeget virksomheds nettoomkostninger ved varetagelsen af forsyningspligt i henhold til direktivets kapitel II beregnes på grundlag af samtlige indtægter og samtlige omkostninger, der er forbundet med levering af den pågældende ydelse, herunder de indtægter og omkostninger virksomheden også ville have haft uden at være pålagt forsyningspligt? 5. Påvirker det besvarelsen af spørgsmål 1-4, hvis en supplerende obligatorisk tjeneste pålægges udført i Grønland, der i henhold til TEUF's bilag II er et oversøisk land eller territorium, når pålægget meddeles af danske myndigheder til en virksomhed, der er etableret i Danmark, og virksomheden ikke i øvrigt har aktiviteter i Grønland? 6. Hvilken betydning har artikel 107, stk. 1, og 108, stk. 3, TEUF samt Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, TEUF på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse" for besvarelsen af spørgsmål 1-5? 7. Hvilken betydning har princippet om mindst mulig konkurrenceforvridning i bl.a. Forsyningspligtdirektivets artikel 1, stk. 2, artikel 3, stk. 2, og præambelens betragtning 4, 18, 23 og 26 samt i bilag IV, del B, for besvarelsen af spørgsmål 1-5? 8. Såfremt bestemmelser i Forsyningspligtdirektivet er til hinder for nationale ordninger som nævnt i spørgsmål 1, 2 og 4, har disse bestemmelser eller hindringer da direkte virkning?</p>		
C-417/12 P	<p>Danmark mod Kommissionen (Appel) "Hektarstøttesagen"</p>	GA	20.03.14
C-91/13	<p>EssentEnergieProductie Sagen vedrører: I. Kan en opdragsgiver i en situation som den, der foreligger i hovedsagen, hvor opdragsgiveren i henhold til artikel 2, stk. 1, i WetarbeidVreemdelingen 1994 må anses for arbejdsgiver for de pågældende tyrkiske arbejdstagere, over for de nederlandske myndigheder påberåbe sig standstill-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 eller standstill-klausulen i tillægsprotokollens artikel 41? II.a. Skal standstill-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 eller standstillklausulen i tillægsprotokollens artikel 41 fortolkes således, at de er til hinder for indførelsen af et sådant forbud, som omhandles i artikel 2, stk. 1, i WetarbeidVreemdelingen 1994, hvorefter opdragsgivere ikke uden beskæftigelsestilladelse i Nederlandene må beskæftige arbejdstagere, der er statsborgere i et tredjeland, i dette tilfælde Tyrkiet, såfremt disse</p>	MF	20.03.14

	<p>arbejdstagere er ansat hos en tysk virksomhed og via en nederlandsk virksomhed, der har lejet dem, arbejder for opdragsgiveren i Nederlandene? II.b. Har det herved nogen betydning, at det allerede før ikrafttrædelsen af såvel standstill-klausulen i tillægsprotokollens artikel 41 som standstill-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 var blevet forbudt arbejdsgivere at beskæftige udlændinge på grundlag af en ansættelsesaftale uden beskæftigelsestilladelse, og at dette forbud ligeledes før ikrafttrædelsen af standstill-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 blev udvidet til virksomheder, der lejer arbejdskraft, og som har fået udlændinge stillet til rådighed?</p>		
A-1/13	<p>Avis au titre de l'article 218, paragraphe 11, TFUE</p> <p>Spørgsmålet vedrører: Enhører en accept af et tredjelands tiltrædelse i Haagerkonventionen af 25. oktober 1989 om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser under Unionens enekompetence?</p>	Høring	01.04.13

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-167/12	<p>C.D. mod S.T.</p> <p>Sagen vedrører bl.a.: 1 Giver artikel 1, stk. 1 og/eller artikel 2, litra c), og/eller artikel 8, stk. 1, og/eller artikel 11, nr. 2), litra b), i direktiv 92/85/EØF om arbejdstagere, der er gravide, en vordende mor, der har fået sit barn via en surrogataftale, ret til barselsorlov? 2 Giver direktiv 92/85/EØF om arbejdstagere, der er gravide ret til barselsorlov til en vordende mor, der får sit barn via en surrogataftale, under omstændigheder hvor hun: (a) kan amme efter fødslen og/eller (b) ammer efter fødslen? 3 Udgør en arbejdsgivers afvisning på at give barselsorlov til en vordende mor, der har fået sit barn via en surrogataftale, en tilsidesættelse af artikel 14, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), og/eller litra b), og/eller artikel 2, stk. 2, litra c), i direktiv 2006/54/EF om lige muligheder (omarbejdning)? 4 Udgør en afvisning af at give barselsorlov til en vordende mor, der får sit barn via en surrogataftale, på grund af arbejdstagerens forhold til rugemoderen, en potentiel tilsidesættelse af artikel 14, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), og/eller litra b), og/eller artikel 2, stk. 2, litra c), i direktiv 2006/54/EF om lige muligheder (omarbejdning)? 5 Udgør det, som følge af den vordende mors forhold til rugemoderen, en potentiel tilsidesættelse af artikel 14, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), og/eller litra b), og/eller artikel 2, stk. 2, litra c), i direktiv 2006/54/EF om lige muligheder (omarbejdning) at underkaste en vordende mor, der får sit barn via en surrogataftale, en mindre gunstig behandling? 6 Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, er den vordende mors status som vordende mor tilstrækkelig til at give hende ret til barselsorlov på grundlag af hendes forhold til rugemoderen? 7 Såfremt spørgsmål 1, 2, 30 og 44 besvares bekræftende: 7.1 Har direktiv 92/85/EØF om arbejdstagere, der er gravide, direkte virkning i de relevante henseender? 7.2 Har direktiv 2006/54/EF om lige muligheder (omarbejdning) direkte virkning i de relevante henseender?</p>	Dom	18.03.14
C-363/12	<p>Z</p> <p>Sagen vedrører: 1. Under henvisning til følgende bestemmelser i Den Europæiske Unions primære ret: (i) artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union (ii) artikel 8 og 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og/eller (iii) artikel 21, 23, 33 og 34 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal direktiv 2006/54/EF, navnlig dets artikel 4 og 14, da fortolkes således, at der er tale</p>	Dom	18.03.14

	<p>om forskelsbehandling på grund af køn, når en kvinde – der har fået sit genetiske barn via en surrogataftale, og som er ansvarlig for sit genetiske barns pleje fra fødslen – nægtes orlov med løn fra arbejdspladsen svarende til barsels- og/eller adoptionsorlov? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er direktiv 2006/54/EF da foreneligt med de ovenstående bestemmelser i Den Europæiske Unions primære ret? 3. Under henvisning til følgende bestemmelser i Den Europæiske Unions primære ret: (i) artikel 10 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og/eller (ii) artikel 21, 26 og 34 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal direktiv 2000/78/EF, og navnlig dets artikel 3, stk. 1, og artikel 5, da fortolkes således, at der er tale om forskelsbehandling på grund af handicap, når en kvinde – som har et handicap, der bevirker, at hun ikke er i stand til at føde, og som har fået sit genetiske barn via en surrogataftale, og som er ansvarlig for sit genetiske barns pleje fra fødslen – nægtes orlov med løn fra arbejdspladsen svarende til barselsog/eller adoptionsorlov? 4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende, er direktiv 2000/78/EF da foreneligt med de ovenstående bestemmelser i Den Europæiske Unions primære ret? 5. Kan De Forenede Nationers Konvention om rettigheder for personer med handicap påberåbes med henblik på at fortolke og/eller anfægte gyldigheden af direktiv 2000/78/EF? 6. Såfremt det femte spørgsmål besvares bekræftende, er direktiv 2000/78/EF, og navnlig dets artikel 3 og 5, da foreneligt med artikel 5, artikel 6, artikel 27, stk. 1, litra b) og artikel 28, stk. 2, litra b), i De Forenede Nationers Konvention om rettigheder for personer med handicap?</p>		
C-628/11	<p>International Jet Management GmbH mod Oberlandesgericht Braunschweig</p> <p>Sagen vedrører: 1) Finder forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18 TEUF (tidligere artikel 12 TEF) anvendelse på det tilfælde, at en medlemsstat (Forbundsrepublikken Tyskland) afkræver et luftfartsselskab, der råder over en af en anden medlemsstat (Østrig) udstedt gyldig licens, jf. artikel 3 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1008/2008 af 24. september 2008 om fælles regler for driften af lufttrafiktjenester i Fællesskabet, en indflyvningstilladelse for lejlighedsflyvninger (erhvervsmæssige flyvninger, som ikke er rute-flyvninger) fra tredjelande til medlemsstatens territorium? 2) Er – for så vidt spørgsmål 1 besvares bekræftende – allerede kravet om tilladelse i sig selv en tilsidesættelse af artikel 18 TEUF (tidligere artikel 12 TEF), såfremt der for trafikflyvninger fra tredjelande stilles krav om en indflyvningstilladelse, hvis tilsidesættelse kan sanktioneres med bøde, til luftfartsselskaber, der er registreret (har licens) i de øvrige medlemsstater, men ikke til luftfartsselskaber, der er registreret i Forbundsrepublikken Tyskland? 3) Kan – for så vidt artikel 18 TEUF (tidligere artikel 12 TEF) finder anvendelse (spørgsmål 1), men kravet om tilladelse i sig selv ikke anses for en forskelsbehandling (spørgsmål 2) – tildelingen af en indflyvningstilladelse, hvis tilsidesættelse kan sanktioneres med bøde, til den pågældendes trafikflyvninger, som fører fra tredjelande til [org. s. 3] Forbundsrepublikken Tyskland, uden at krænke forbuddet mod forskelsbehandling gøres betinget af, at medlemsstatens luftfartsselskab over for den licensudstedende myndighed godtgør, at luftfartsselskaber med registrering i Forbundsrepublikken Tyskland ikke er i stand til at gennemføre flyvningerne (erklæring om manglende disponibilitet)?</p>	Dom	18.03.14
C-611/12 P	<p>Giordano mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 7. november 2012 i sag T-114/11 ophæves. Og følgelig: Det fastslås, at vedtagelsen af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers forordning (EF) nr. 530/2008 af 12. juni 2008 har påført Jean-François Giordano skade.</p>	GA	20.03.14

	<p>Kommissionen tilpligtes at betale Jean-François Giordano 542 594 EUR i erstatning, med tillæg af renter efter den lovbestemte sats og kapitalisering af disse.</p> <p>Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>		
T-181/10	<p>Reagens mod Kommissionen</p> <p>Annulation af Kommissionens beslutning af 23. februar 2010, som blev truffet i forbindelse med den genfremsatte begæring om aktindsigt i dokumenterne GESTDEM 2009/5145 (SG.E.3/HP/cr-Ares (2010)95823). Kommissionen pålægges at gøre de dokumenter, der er nævnt på side 3 i den anfægtede beslutning, offentligt tilgængelige (på en måde, der ikke er fortrolig).</p>	Dom	20.03.14
C-201/13	<p>Deckmyn et Vrijheidsfonds</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er begrebet »parodi« et selvstændigt EU-retligt begreb? 2. Hvis ja, skal en parodi opfylde følgende betingelser eller have følgende kendetegn:– have sin egen oprindelige karakter (originalitet) – på en sådan måde, at parodien ikke med rimelighed kan tilskrives ophavsmanden til det oprindelige værk – have til formål at more eller latterliggøre, uanset om den eventuelle kritik, der herved udøves, rammer det oprindelige værk eller nogen anden genstand eller person – angive kilden til det parodierede værk? 3. Skal et værk derudover også opfylde andre betingelser eller have andre kendetegn for at kunne betegnes som en parodi?</p>	GA	27.03.14
C-265/13	<p>Torrallbo Marcos</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er artikel 1, artikel 2, litra f), artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 2, litra a), og stk. 3, artikel 5, stk. 3, artikel 6 og 7 samt 8, stk. 1 og 2, i lov 10/2012 af 20. november 2012, som regulerer bestemte afgifter på området for retsplejeloven og Instituto Nacional de Toxicología y CienciasForenses, i strid med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt som de ikke giver den nationale retsinstant mulighed for: a) at ændre retsafgifterne eller vurdere proportionalitetsgrundene (i forbindelse med statens begrundelse for at pålægge afgifterne og til det fastsatte beløb som hindring for adgang til effektive retsmidler for en domstol) med henblik på afgiftsfritagelse, b) at tage hensyn til effektivitetsprincippet med hensyn til anvendelse af EU-retlige bestemmelser, c) at vurdere sagens betydning for parterne under hensyn til omstændighederne, idet en iværksat appel ikke kan antages til realitetsbehandling, hvis afgiften ikke er betalt? 2) Er artikel 1, artikel 2, litra f), artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 2, litra a), og stk. 3, artikel 5, stk. 3, artikel 6 og 7 samt artikel 8, stk. 1 og 2, i lov 10/2012 af 20. november 2012, som regulerer bestemte afgifter på området retsplejeloven og Instituto Nacional de Toxicología y CienciasForenses i strid med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt som de finder anvendelse på en særlig procedure som det social- og arbejdsretlige område, hvor EU-rettens anvendelse er sædvanlig som grundlæggende element [org. s. 17] i en afbalanceret økonomisk og social udvikling i Fællesskabet? 3) Som omhandlet i de foregående spørgsmål ønskes det oplyst: Kan en retsinstant som den, der har forelagt spørgsmålet, undlade at anvende en lovgivning som den omtvistede, som ikke giver den nationale retsinstant mulighed for: a) at ændre retsafgifterne eller at vurdere proportionalitetsgrundene (i forbindelse med statens begrundelse for at pålægge afgiften og til det fastsatte beløb som hindring for adgang til effektive retsmidler for en domstol) med henblik på afgiftsfritagelse, b) at tage hensyn til effektivitetsprincippet med hensyn til anvendelse af EU-retlige bestemmelser, c) at vurdere sagens betydning for parterne under hensyn til omstændighederne, idet en iværksat appel ikke kan antages til realitetsbehandling, hvis afgiften ikke er betalt?</p>	Dom	27.03.14

C-112/13	<p>A</p> <p>Sagen vedrører: I. Kan det af det EU-retlige »ækvivalensprincip« ved gennemførelsen af EU-retten vedrørende en procedureordning, hvori de almindelige domstole, der skal træffe afgørelse vedrørende sagens realitet, ganske vist også skal efterprøve, om love er i strid med forfatningen, men ikke har kompetence til generelt at ophæve love, idet dette blev forbeholdt en forfatningsdomstol, der er organiseret på en særlig måde, udledes, at de almindelige domstole i de tilfælde, hvor en lov er i strid med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »charteret«), under proceduren også skal henvende sig til forfatningsdomstolen med henblik på generel ophævelse af loven og ikke blot kan undlade at anvende loven i det konkrete tilfælde? II. Skal chartrets artikel 47 fortolkes således, at den er til hinder for en procedurebestemmelse, hvorefter en ret, der ikke har international kompetence, beskikker en fraværskurator for en part, hvis opholdssted ikke kan fastlægges, og denne derefter ved »at give møde« bindende kan udvirke den internationale kompetence? III. Skal artikel 24 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »forordning nr. 44/2001«) fortolkes således, at sagsøgte alene »giver møde« som omhandlet i denne bestemmelse, når den relevante processuelle handling foretages af den sagsøgte selv eller af en af den pågældende befuldmægtiget retsrepræsentant, eller gælder dette også ubegrænset, når der gives møde ved en i henhold til den enkelte medlemsstats lovgivning beskikkede fraværskurator?</p>	GA	02.04.13
C-345/13	<p>Karen MillenFashions</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>1. Henset til den individuelle karakter af et design, som påstås at være berettiget til at blive beskyttet som et uregistreret EF-design i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design, skal det helhedsindtryk, designet giver den informerede bruger i den i forordningens artikel 6 omhandlede forstand, da bedømmes under henvisning til, om det adskiller sig fra en sådan brugers helhedsindtryk af (a) ethvert individuelt design, som tidligere er blevet offentliggjort, eller (b) enhver kombination af kendte designbestanddele af flere sådanne ældre design?</p> <p>2. Er en EF-designdomstol forpligtet til at anse et uregistreret EF-design som gyldigt i henhold til artikel 85, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design, når rettighedshaveren blot antyder hvad der udgør designets individuelle karakter, eller er rettighedshaveren forpligtet til at bevise, at designet har individuel karakter i overensstemmelse med forordningens artikel 6?</p>	GA	02.04.13
C-	Kommissionen mod Rådet	Dom	03.04.14

114/12	Sagen vedrører: Afgørelse truffet af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, vedrørende Den Europæiske Unions og medlemsstaternes deltagelse i forhandlinger om Europarådets konvention om beskyttelse af radio- og fjernsynsforetagendernes rettigheder, annulleres. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.		
C-301/12	Cascina Tre Pini Sagen vedrører: a) Er en national bestemmelse (så som artikel 3, stk. 4a, i DPR 357/97), der fastsætter en beføjelse for regionerne og de autonome provinser til af egen drift at foreslå revision af LAF'erne uden samtidig at fastsætte en forpligtelse for disse myndigheder til at træffe foranstaltninger, i tilfælde hvor private ejere af områder, der er omfattet af LAF'erne, fremsætter en begrundet anmodning om at udøve denne beføjelse, eller i det mindste i tilfælde, hvor private ejere hævder, at der har fundet en miljømæssig forringelse af området sted, til hinder for korrekt anvendelse af artikel 9 og 10 i direktiv 92/43/EØF? b) Er en national bestemmelse (så som artikel 3, stk. 4a, i DPR 357/97), der fastsætter en beføjelse for regionerne og de autonome provinser til af egen drift at foreslå revision af LAF'erne, efter en regelmæssig vurdering, uden at fastsætte præcist, hvor hyppigt vurderingen skal foretages (eksempelvis hvert andet år, hver tredje år osv.) og uden at fastlægge, at den regelmæssige vurdering, som er overladt til regionerne og de autonome provinser, offentliggøres ved hjælp af kollektive kampagner, der har til formål at gøre det muligt for berørte parter at fremsætte bemærkninger eller forslag, til hinder for korrekt anvendelse af artikel 9 og 10 i direktiv 92/43/EØF? c) Er en national bestemmelse (så som artikel 3, stk. 4a, i DPR 357/97), der tildeler regionerne og de autonome provinser initiativet til revision af LAF'erne, uden at fastsætte en initiativret også for staten, i det mindste som en subsidiær ret i tilfælde af passivitet fra regionerne og de autonome provinsers side, til hinder for korrekt anvendelse af artikel 9 og 10 i direktiv 92/43/EØF? d) Er en nationale bestemmelse (så som artikel 3, stk. 4a, i DPR 357/97), der fastsætter en beføjelse for regionerne og de autonome provinser til af egen drift at foreslå revision af LAF'erne efter et fuldstændigt frit og uforpligtende skøn, selv om der er indtruffet – og formelt blevet påvist – tilfælde af forurening eller miljømæssig forringelse, til hinder for korrekt anvendelse af artikel 9 og 10 i direktiv 92/43/EØF?	Dom	03.04.14
C-319/13	RÄTZKE Sagen vedrører: Skal artikel 4, litra a), i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1062/2010 af 28. september 2010 om supplerende af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/30/EU for så vidt angår energimærkning af fjernsyn fortolkes således, at forhandleren (fra den 30.11.2011) kun er pålagt en pligt til etikettering af fjernsyn, såfremt disse fjernsyn allerede fra leverandørens side i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, litra a), er leveret med den pågældende etiket, eller omfatter forhandlerens mærkningspligt (fra den 30.11.2011) også sådanne fjernsyn, som før den 30.11.2011 blev leveret af leverandøren uden de pågældende etiketter, således at forhandleren er forpligtet til (rettidig, efterfølgende) anfordring af sådanne etiketter.	Dom	03.04.14
C-438/12	Weber Sagen vedrører: Anvendelsesområdet for artikel 22, 27 og 28 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.	Dom	03.04.14
C-515/12	„4finance“ Sagen vedrører: 1) Skal nr. 14) i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige	Dom	03.04.14

	<p>handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 [org. s. 7] fortolkes således, at den omstændighed, at der etableres, drives eller promoveres en salgsfremmende pyramideordning, alene anses for handelspraksis, som under alle omstændigheder er vildledende, når forbrugeren skal erlægge et vederlag for til gengæld at blive stillet en kompensation i udsigt for hovedsagelig at have introduceret andre forbrugere for ordningen og i mindre grad for salg eller forbrug af produkter? 2) Hvis det er nødvendigt, at forbrugeren erlægger et vederlag for retten til at modtage en kompensation, har størrelsen af det vederlag, der erlægges af forbrugeren mod til gengæld at blive stillet en kompensation i udsigt for hovedsagelig at have introduceret andre forbrugere for ordningen og i mindre grad for salg eller forbrug af produkter, da en indvirkning på kvalificeringen af den salgsfremmende pyramideordning som vildledende handelspraksis som omhandlet i punkt 14) i bilag I til direktivet? Kan vederlag, der erlægges af forbrugerne, som er af et rent symbolsk beløb og betales med henblik på at identificere forbrugerne, anses for et vederlag mod til gengæld at blive stillet en kompensation i udsigt som omhandlet i nr. 14) i bilag I til direktivet? 3) Skal nr. 14) i bilag I til direktivet fortolkes således, at det kun har betydning for, at en salgsfremmende pyramideordning anses for vildledende handelspraksis, at kompensationen betales til en allerede registreret forbruger for hovedsagelig den omstændighed, at den pågældende har introduceret andre forbrugere for ordningen, og i mindre grad for salg eller forbrug af produkter, eller har det omfang, hvori den kompensation, der betales til deltagerne i ordningen for at have introduceret nye forbrugere, er finansieret af bidragene fra de nye medlemmer, ligeledes betydning? Skal den kompensation, der betales til allerede registrerede deltagere i den salgsfremmende pyramideordning i den foreliggende sag, finansieres fuldt ud eller for den overvejende del af bidragene fra de nye medlemmer, der er indtrådt i ordningen?</p>		
--	---	--	--